SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová

Co se nedá předstírat

HARLEQUIN

Caitlin Crewsová

CO SE NEDÁ PŘEDSTÍRAT

Překlad

Helena Dvořáková

Milá čtenářko,

není mnoho horších pocitů, než když člověk přijde o svobodu, možnost rozhodovat sám za sebe. A přesně to je společným motivem všech příběhů, jež si tento měsíc můžete v edicích Sladký život a Sladký život Duo přečíst.

*Micah (*Zasloužím si to!*) vyrůstal ve stínu násilnického otce, který měl na něj přehnané nároky. Violet (*Důkaz jejich vášně!*) musela od rodiny, která ji dusila, utéct na druhý konec světa, z Nového Zélandu až do New Yorku, aby našla sama sebe. Eva (*Po čem touží více*) obětovala celé roky tomu, že si nechala lít do duše jed panovačnou matkou, která ji ovládla natolik, že kvůli ní jí málem proklouzlo mezi prsty životní štěstí. Cairo (*Králův bratr*) musel Ariel, ženu, kterou miloval, připravit o svobodu, protože to slíbil bratrovi. A Ariel, jež byla panovníkovi exotického Nazulu zaslíbená již jako dítě, si svobody také moc neužila. Princezna Charlotte (*Rebelčina noc*) byla pouze „náhradnicí", mladší sestrou korunního prince, a očekávalo se od ní, že udělá, co po ní rodiče budou chtít – včetně toho, že se provdá za dohodnutého muže. A náhradníkem v rodinném impériu byl i Tiziano (*Co se nedá předstírat*), od něhož se také očekávalo, že se ožení s ženou, již mu vybral jeho bratr.*

Samozřejmě se všichni vzbouří a cestou za svobodou dosáhnou ještě něčeho mnohem cennějšího – lásky.

Takže příjemné čtení!

S láskou
Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

CO SE NEDÁ PŘEDSTÍRAT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Christmas He Claimed the Secretary

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-288-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-289-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-290-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tiziano Accardi byl zvyklý, že mu ženy padají k nohám.

Pozoruhodný rozdíl spočíval v tom, že tuhle konkrétní ženu nesrazil na zem pohled na jeho tolik opěvovanou mužnou krásu.

Jak rozkošně neotřelé!

Tiziano, který se nikdy zbytečně nehonil, dnes obzvlášť neměl nijak naspěch. Jeho otravný a příšerně nudný bratr Ago – jenž byl bohužel nanejvýš oddaným a zodpovědným generálním ředitelem společnosti Accardi Industries, strážcem rodinné kasy, a co hůř, vykazoval až znepokojivou odolnost vůči tolik vyzdvihovanému šarmu svého mladšího bratra – si Tiziana po dvou týdnech opět pozval na kobereček, aby ho mohl sprdnout. Ago by to nejradši dělal každý den, jenže ne vždy měl možnost Tiziana požádat, aby se dostavil do kanceláře. Ne, když existovala mnohem zajímavější místa, kde Tiziano mohl trávit čas. Například pláže v Riu nebo na Filipínách. Kterékoli z okouzlujících světových velkoměst, od Milána až po Tokio. Nebo vlastně jakékoli jiné místo, na němž se to hemžilo krásnými ženami.

Byl v tomhle směru docela znalec.

Dnes se však navzdory svému přesvědčení – a navzdory své vůli – ocitl v téhle ponuré kancelářské

budově. Poprvé po nějaké době se probudil do pochmurného londýnského podzimu a jeho proradný domácí personál, jenž spolupracoval s Agovou úděsnou výkonnou asistentkou, se postaral o to, aby se to jeho bratr dozvěděl.

Následovalo hřmotné předvolání. Po telefonu, který by Tiziano nikdy nezvedl, kdyby ten hovor přišel z bratrovy linky.

Nejednalo se o to, že by se Tizianovi nezamlouvala jeho pozice marketingového ředitele společnosti. Právě naopak, ta práce ho nejen bavila, ale byl v ní – zřejmě k velkému údivu všech – i docela dobrý.

A tahle skutečnost jeho bratra dost vytáčela.

Bylo by totiž mnohem snazší Tiziana zavrhnout, kdyby byl opravdu jen děvkař s dutou hlavou, kterého z něj dělal bulvár.

Nemohl popřít fakt, že bulváru poskytoval víc než slušnou munici, ovšem byl jenom člověk, a tudíž tragicky nedokonalý. Nikdy se nesnažil tvrdit něco jiného. Mohl snad za to, že ho tolik krásných žen považovalo za neodolatelného? Nebo že kvůli jeho zálibě v bujarých večírcích ostatní automaticky předpokládali, že je stejně povrchní a slaboduchý jako většina lidí, kteří se podobných akcí obvykle účastní?

Tiziano dobře věděl, že největší skandál spočívá v tom, že se doopravdy podílel na bratrově úsilí vytvořit z rodinné firmy – kterou jejich dědeček založil v Itálii a otec pak rozšířil na zahraniční trhy – nadnárodní korporaci, jíž byla dnes. S vlastní nablýskanou centrálou v oslnivém Londýně, daleko od starobylé, vistárií porostlé a žalem překypující rodné hroudy u Florencie.

Ne že by tyto nežádoucí okolnosti bratrovi nějak bránily v jeho kousavých přednáškách. Když Ago začal hřímat, tvrdě a nekompromisně, se spoustou řečí

o *rodinném odkazu* a *o tom, co s sebou nese jméno Accardi*, nemohl ho zarazit žádný bůh ani člověk.

Tiziano, který se považoval tak trochu za obojí, byl na ty bouře a dramata už celkem zvyklý.

Vlastně mu to všechno připadalo obvykle docela zábavné. Zatímco Ago mluvil a mluvil, Tiziano se rozvaloval v křesle a dělal, že je právě tak zbytečný, jak si většina lidí myslí. Byla to taková jejich hra. Připomínalo mu to dobu bezstarostného dětství, kdy se spolu honili po toskánských kopcích a kličkovali při běhu mezi cypřiši. Jak by si mohl dospělou verzi těchhle hrátek neužívat?

Obzvlášť když jeho bratra to očividně netěšilo a reagoval na Tizianovu netečnost stále zachmuřenějším a nesouhlasnějším výrazem. Tiziano si představoval, že se jednoho dne v nedaleké budoucnosti *opravdu* rozvalí na podlaze Agovy kanceláře a bude předstírat, že si během bratrova oblíbeného kázání na téma, *jak se chovat na veřejnosti*, zdřímnul.

Už se té chvíle nemohl dočkat.

Letos na podzim se přednášky bohužel změnily v znepokojivé příkazy, aby se začal naplno věnovat rodinnému podniku, což byla přítěž, které se Tiziano hodlal po zbytek života vyhýbat. Koneckonců byl pouhým náhradníkem, nikoli dědicem rodinného jmění. Tak co záleželo na tom, jaké radovánky si dopřává? Impérium záviselo na jeho přísném, nekompromisním bratrovi, ne na něm.

Ovšem Ago si podle všeho nemyslel, že by tahle skutečnost nějak omezovala Tizianovy povinnosti.

Je tedy možné, že ho pohled na ženu před ním – která se mračila na hromadu složek s dokumenty v náruči a sbíhala ze schodů, po nichž on sám liknavě stoupal vzhůru – zaujal mnohem víc než obvykle. Zejména když na odpočívadle, kam oba dorazili,

zakopla, skácela se k zemi a zasypaná sprškou písemností se zastavila asi centimetr od jeho palce u nohy.

Obutého do kůže, kterou ručně zpracovávali ti nejlepší řemeslníci v Římě, *naturalmente*.

„Dobře si uvědomuju, jak na ženy působím," ujistil ji Tiziano, když se úplně zastavila a poslední z dokumentů se snesl na podlahu vedle ní. „Ale musím vám dát body za snahu, *cara*. Deštík z firemní dokumentace je úžasný nápad. Doopravdy."

A kdyby se jednalo o jakýkoli jiný den, asi by to tím skončilo. Nejspíš by prostě jen hbitě překročil další ženu, která mu padla k nohám, a nejdelší možnou cestou by pokračoval do bratrova rozlehlého manažerského apartmá v nejvyšším patře tohoto nablýskaného věžáku v centru Londýna. Kdykoli jindy by na ni zapomněl dřív, než by dokráčel k dalšímu odpočívadlu.

Jenže dnes nebylo kdykoli jindy.

Ago totiž rozhodl, že se Tiziano ožení. A jako by to už samo o sobě nebylo dost děsivé, očekával, že pojme za ženu nudně ctnostnou nevěstu, kterou mu Ago vybral. Tiziano dotyčnou dívku znal. Dokonce se s ní už setkal – při několika otravných příležitostech, které se nesly v duchu serióznosti a jejího příšerného dvojčete, zodpovědnosti. Podle všech zvěstí i podle Tizianova vlastního pozorování šlo o ctnostnou pannu, jež byla shodou okolností také milovanou dcerou jednoho z nejvýznamnějších klientů společnosti Accardi Industries.

Ačkoli slovo *milovaná* nebylo zřejmě úplně nejpřesnější. S jistotou se dalo říct pouze to, že Victoria Cameronová je jedinou dcerou svého odporného otce. Tizianovi neuniklo, jak se ten člověk horlivě snaží ovlivnit dceřinu volbu partnera, aby mu její manželský svazek přinesl co největší prospěch.

Hotový středověk! Tiziana by velmi překvapilo, kdyby ubohá, nudná Victoria už někdy okusila dotek muže. Nebo kdyby v přítomnosti nějakého muže strávila víc než tři vteřiny, aniž by na ni její otec majetnicky dohlížel.

Jako by snad nezkušená, v klášteře vychovaná dívka představovala v dnešní zvrácené době nějaké zvláštní lákadlo… jako by muže v její přítomnosti bylo třeba krotit, aby se nezbláznili touhou a chtíčem.

Bylo to k smíchu.

Když Tiziano bratrovi navrhl, že by si ten prudérní moralista Everard Cameron mohl odpustit všechno to divadýlko a prostě uspořádat dražbu panenství, což si zjevně přál – přestože to nenazýval pravým jménem –, Ago ho jen zpražil obvyklým přísným pohledem.

To ovšem na skutečnosti nic neměnilo.

Ago si usmyslel, že Tiziano porazí ostatní dražitele a získá tak cenu, o niž ani v nejmenším nestál. Od Tiziana se v tomto případě – aspoň podle jeho nadutého bratra – vyžadovala pouhá maličkost. Bude stačit, když se Tiziano vyvaruje nejhorších excesů, a poté, co se ožení, usadí a zcela zdomácní, omezí zmiňované excesy na svátost manželskou.

Vzhledem k tomu, že v rodině Accardiových se rozvody zrovna nenosily, protože proč se dělit o majetek, když na rozlehlých panstvích bylo snadné žít odděleně, znamenalo to pro Tiziana doživotní rozsudek.

Jenže Tizianovi se jeho stávající život líbil a nechtěl na něm nic měnit. Nespěchal do své vlastní cely.

Proto tam stál jako přikovaný a díval se na tu nešťastnou ženu zavalenou firemními dokumenty, která mu ležela u nohou. Proto mu neušel její zamračený

výraz, když zvedla hlavu a odhrnula si z očí pramen zrzavých vlasů.

„Nemůžu říct, že by mě nějak zvlášť překvapovalo, že člověk oblečený jako vy je naprosto k ničemu," pronesla. Zvedla se a rozhlížela se kolem sebe, jako by si teprve teď všimla, co se stalo s jejími složkami. „Jak galantní! Každopádně se, prosím, neobtěžujte a pokračujte v tom, co jste dělal. Určitě to je důležitější než pomáhat ženě, která *padá ze schodů*."

Tiziano na podobný tón hlasu nebyl u žen zvyklý, takže mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že mu *spílá*.

A pak, jako by snad její zakaboněný výraz sám o sobě nestačil, ho ta žena prostě… ignorovala. Lezla před ním po čtyřech a sbírala všechny ty papíry, které se válely po podlaze. Mohl to považovat za další pokus o upoutání jeho pozornosti – nabízela mu tím docela dobrý výhled. Nikdy dřív tu ženu neviděl, ale na první pohled bylo jasné, že to je jedna z bezpočtu anonymních posluhovaček, které tu pracují. Vsadil by se, že nejspíš sekretářka nebo něco podobného. Lodičky, jež zapříčinily její klopýtnutí, vypadaly lacině, měly odřené podpatky a ošoupané podrážky. Její pouzdrová sukně měla blátivě hnědý odstín, který by asi těžko někdo považoval za moderní. A jak se před ním plazila po kolenou, vyhrnula se jí smetanově zbarvená halenka a Tizianovi se naskytl letmý, avšak poutavý pohled na šokující růžovou krajku.

Přestože už nebyl žádný nezkušený mladíček, něco ho na ní uchvátilo. Možná pohyb jejích boků, který ho nutil přemítat o rozpětí jejího pasu a o tom, jaké by to asi bylo, přeměřit ty křivky vlastníma rukama.

Lákala ho představa, že se před ním plazí právě z tohoto důvodu. Že se ho tímto způsobem pokouší svést.

Možná ho ale zaujalo spíš její nenucené počínání.

Jako by ji vůbec nezajímalo, že nad ní Tiziano stojí a sleduje, jak tam sbírá ty svoje papíry.

Takový pocit ještě nikdy nezažil.

Byl přece Tiziano Accardi. Nestávalo se, že by si ho lidé nevšímali. Nevybavoval si ve svém životě jediný okamžik, kdy by se mu nedostávalo maximální možné pozornosti od všech v jeho okolí.

A nemohl říct, že by ho naplňoval *nadšením* fakt, že se to děje právě teď. Tady, na potupném schodišti, jednoho obyčejného, šedivého úterý uprostřed pochmurného podzimu – kdy jeden bezútěšný okamžik střídal druhý, zatímco ta žena dál lezla po odpočívadle, něco si pro sebe mumlala, skládala dokumenty na hromádku a strkala je zpátky do desek, jako by úplně zapomněla, že tu není sama – Tiziano konečně dostal odpověď na svou celoživotní otázku.

Rád – a často – říkával, že nemůže za to, že působí na lidi jako magnet a že ho každý, koho potká, považuje za neodolatelného. Až nyní však pochopil, jak moc je pro něj vědomí, že je středobodem myšlenek všech okolo, ve skutečnosti důležité.

A to jen díky téhle bezejmenné ženě, která ho, pokud se nemýlil, úplně *zazdila*.

Namlouval si, že k tomu, co učinil vzápětí, ho přiměla zvědavost a průzkumnický duch, rozhodně ne dětinská touha přesměrovat pozornost tam, kam jednoznačně patří. Dřepl si před ní, sebral jí z ruky složku, potom shrábl obrovskou hromadu papírů, jež se stále válely na podlaze, a nacpal je dovnitř.

„Tohle mi zrovna moc nepomůže," prohlásila ta žena. To nebylo laskavé poděkování, které Tiziano očekával. Klečela před ním a probodávala ho zlostným pohledem. Což byl další výraz, který na ženské tváři – upřené jeho směrem – dosud nikdy neviděl. Natož pak v pozici, již ta nevyzpytatelná osoba

momentálně zaujímala. „Uvědomujete si, že je musím uspořádat?“ Ale vzápětí se uchechtla. „Co si to tu nalhávám… Silně pochybuju, že máte sebemenší představu o tom, co zaměstnanci dělají s dokumenty, které zajišťují chod vaší firmy…“

Tiziano se usmál. „Takže víte, kdo jsem. To se mi ulevilo. Na děsivý okamžik bych přísahal, že jsem se stal nepostřehnutelným.“

„Jak by vás tady asi někdo mohl neznat… i kdyby si to sebevíc přál?“ Její přízvuk naznačoval, že pochází ze severu země – z míst ještě chladnějších a nehostinnějších než Londýn v pošmourném, vlhkém pozdním podzimu. Její tváře byly ale růžovoučké a Tiziano se přistihl, že si je se zájmem prohlížel. „Podle všeho jste si předsevzal, že se stanete co nejproslulejším a nejvšudypřítomnějším dřív, než oslavíte šestnáctiny.“

„Těší mě, že jste si toho všimla,“ podotkl Tiziano a odtrhl pohled od jejích *tvářiček*. „Ale jistě víte, *cara*, že jakkoli mi tohle koketování připadá rozkošné, v žádném případě není moudré. Asi svou práci moc nepotřebujete, když ji dáváte všanc jen kvůli možnosti zaseknout drápky do muže mého postavení.“

Fascinovaně ji pozoroval. Její oči – v nezvyklém odstínu šedé barvy, jenž mu připomínal neopakovatelná mlhavá rána, která na Londýně miloval ze všeho nejvíc – vypadaly téměř vražedně a její lícka vzrušením ještě víc zrůžověla. A zatímco u většiny žen by automaticky předpokládal, že jde o bezděčnou biologickou reakci na jeho mužnou dokonalost, u téhle potvůrky to považoval spíš za projev výbušnosti.

Jak působivé!

A ještě obdivuhodnější byl fakt, že se tím nenechala ovládnout.

Místo aby dala průchod svým emocím, nuceně se

pousmála. „Musela jsem se při tom pádu praštit do hlavy," hlesla, i když Tiziano tušil, že oba moc dobře vědí, že k ničemu takovému nedošlo. „Omlouvám se. Ve skutečnosti tuhle práci dost potřebuju. Díky za připomenutí."

„Jako by se nic nestalo," opáčil Tiziano a velkoryse mávl rukou. „Ale povězte mi, *cara*, čím se tady vlastně zabýváte?" Podíval se na složku s dokumenty, kterou svíral v ruce. „Že by zakládáním spisů?"

„Tak trochu zakládáním spisů, tak trochu psaním na stroji," odvětila tónem, jenž rozhodně nenaznačoval, že by si těchto činností nějak zvlášť vážila. Na druhou stranu, nevážil si jich ani Tiziano.

„Jste sekretářka?"

„Ano, sekretářka. Přesně to jsem." Odkašlala si a nejspíš zaslechla, jak se její hlas odráží od stěn schodiště, protože když se opět rozhlédla kolem sebe, vypadala mnohem nervózněji než dřív. „Můj nadřízený nebude mít radost, že mi to trvá tak dlouho. A že se všechny ty dokumenty budou muset zase roztřídit."

„Jak dlouho už tu pracujete?"

Po chvíli se na něj znovu podívala, a přestože se stále snažila usmívat, z jejích šedých očí teď čišela nedůvěra. „Rok," řekla. „No… skoro rok."

„Rok." Naklonil hlavu lehce na stranu. „To je zvláštní. Přísahal bych, že jsem vás ještě nikdy neviděl."

Pak s pobavením sledoval, jak se v tom sivém pohledu střídá řada nabroušených odpovědí. Každá z nich byla nepochybně mnohem kousavější než ta předešlá.

Docela ho zklamalo, když ho nakonec žádnou z těch odpovědí nepočastovala. Místo toho – ačkoli se při tom určitě musela přemáhat – se její rty roztáhly v ještě širším úsměvu. „Každý okamžik, který jsem tu mohla strávit, pro mě byl opravdu potěšením."

Tiziano se rozesmál. „O tom dost pochybuju. Nedovedu si představit, že by mě něco podobného bavilo."

Ona se však jeho slovy nenechala strhnout. „Omlouvám se za svůj předchozí, otřesem mozku způsobený výlev, pane," poznamenala a znělo to velice mile. Potíž byla v tom, že jí Tiziano nevěřil.

Začala pomalu vstávat a on ji chytil za loket, aby jí pomohl na nohy.

Na způsobu, jakým ji uchopil za paži a zvedl z podlahy, nebylo nic mimořádného. Klidně mohlo jít o starou babičku. Nebo o malé dítě. Jenže on si až příliš dobře uvědomoval, že tomu tak není. Byla to žena.

A co víc, vůbec se nepodobala neskutečně nudné Victorii Cameronové.

Victoria byla podle všeho vychována k tomu, aby se – přinejlepším – stala jakýmsi zvláštním druhem ozdoby. Její otec pocházel z předlouhého rodu přešlechtěných aristokratů a důsledně dbal na to, aby jeho dceru hned od narození vedli tak, aby přitahovala jediný typ mužů, který Everard Cameron uznával – muže, kteří představovali věrnou kopii jeho samotného.

Victoria tudíž musela být naprosto nevinná a nedotčená, aby dokázala uspokojit dynastické ambice muže, jenž potřeboval dědice a chtěl mít jistotu, že synům a dcerám, kteří ponesou jeho jméno, bude v žilách kolovat jeho krev. Tiziano nepochyboval o tom, že Victoria rovněž nebude mít sebemenší problém dohlížet na honosné domy, na služebnictvo a na všechny ostatní nesmysly, které jsou v jistých kruzích považovány za důležité. Bude si přitom počínat svědomitě, nebude dělat zbytečně dusno, všem dědicům, jež přivede na svět, určitě dokáže pomoct s výběrem

vhodných přátel, aktivit i internátních škol, a sama se pak stáhne do ústraní a bude chovat korgie nebo se bude zajímat o stáje.

Rozhodně nepředpokládal, že by se Victoria poté, co si odbude své mateřské povinnosti, vrhla do náruče plejády milenců. Ne, to mu k ní vážně nesedělo. S největší pravděpodobností zasvětí svůj čas otravným charitativním akcím a ctnostným dobrovolnickým projektům a ze všech sil se bude snažit *jít ostatním příkladem*. Vychovali ji tak, aby od mužů ve svém životě nic nevyžadovala ani neočekávala, a přitom za sebou na světě zanechala nenápadnou stopu, jež bude zmíněna až v jejím nekrologu.

Pouhá představa, že by se měl připoutat k tak příšerně bezúhonnému stvoření, dokázala otupit všechny Tizianovy smysly.

Žena, kterou právě pevně svíral a jejíž kůže ho překvapivě intenzivně pálila do dlaní, ho však naštěstí zase rychle probrala.

„Zeptal jsem se vás, jak se jmenujete?“ Věděl, že ne. „Určitě jsem to měl v úmyslu.“

Polkla a zvedla bradu. Její zrzavé vlasy se vlnily tak divoce, že sponky, jimiž se je snažila zkrotit, měly co dělat, aby je udržely. A ty výmluvné sivé oči Tizianovi jasně napovídaly, že před ním nestojí vzor ctnosti a dokonalosti, ale rázná a temperamentní žena.

Žena překypující vášní, zašeptalo cosi v jeho nitru.

„Annie,“ odvětila zdráhavě. „Jmenuju se Annie Meeksová. Pane. Mám to chápat tak, že mě chcete nahlásit?“

„Nechci vás nahlásit,“ ubezpečil ji. Načež podlehl nutkání, které si sám nedokázal vysvětlit, a poválel její jméno na jazyku. „Annie.“

Když se zarděla tentokrát, okamžitě pochopil, že za to nemůže její výbušná povaha. Ani pohled na něj.